

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5CdoPr/3/2024
Identifikačné číslo spisu:	8716210788
Dátum vydania rozhodnutia:	29.02.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Halušková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8716210788.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Haluškovej a členov senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. v spore žalobcu D. T., narodeného XX. J. XXXX, Q., B. X, zastúpeného advokátom JUDr. Svätoslavom Vaškom, Bardejov, Baštová 5/A, proti žalovanému obchodnej spoločnosti KeyRock s. r. o., Bratislava, Námestie SNP 23, IČO: 43 955 304, zastúpenému advokátom JUDr. Vladimírom Pochom, Bardejov, Hviezdoslavova 3, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20Cpr/9/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. augusta 2021 sp. zn. 9CoPr/2/2021 takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému voči žalobcovi n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 24. marca 2017 sp. zn. 20Cpr/9/2016 žalobu zamietol a vyslovil, že žalovaný má právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. Urobil tak s poukazom na § 47 ods. 1, § 68 ods. 1 písm. b), ods. 2, § 70 a § 81 Zákonníka práce po zistení, že skončenie pracovného pomeru z 13. októbra 2016 pre hrubé porušenie pracovnej disciplíny (neospravedlnené absencie v dňoch 11. - 13. októbra 2016) je platné. Skutkovo mal preukázané, že na základe pracovnej zmluvy z 22. septembra 2016 mal žalobca ako zamestnanec pre žalovaného ako zamestnávateľa vykonávať prácu operátora výroby s miestom výkonu práce v Bardejove. Pracovný pomer bol dohodnutý na dobu do 31. decembra 2016. Na základe dohody o dočasnom pridelení z 22. septembra 2016 žalobca súhlasil s dočasným pridelením na výkon práce k zamestnávateľovi MEGATECH Industries Hlinsko s.r.o., so sídlom Hlinsko, Poličská 444, Česká republika. Doba pridelenia bola dohodnutá na dobu trvania pracovného pomeru. Oznámením z 13. októbra 2016 žalovaný oznámil žalobcovi skončenie pracovného pomeru pre hrubé porušenie pracovnej disciplíny z titulu neospravedlnených absencií v dňoch 11. - 13. októbra 2016. Okresný súd uviedol, že žalobca nepreukázal, že by k týmto absenciám nedošlo a nepreukazoval ani dôvodnosť absencií. Pracovný pomer tak bol so žalobcom rozviazaný z dôvodov, ktoré možno kvalifikovať ako závažné

porušenie pracovnej disciplíny. Dôvody uvedené v skončení pracovného pomeru sú svojím charakterom závažným porušením pracovnej disciplíny, obstoja v zmysle § 68 ods. 1 Zákonníka práce a zamestnávateľa oprávňujú k výnimočnému spôsobu ukončenia pracovného pomeru, akým je jeho okamžité skončenie. Okresný súd prihliadol aj na osobu zamestnanca (žalobcu), ktorý sa aktívne konania nezúčastnil a z hľadiska posúdenia oprávnenosti a odôvodnenosti žaloby jeho konanie považoval za rozporné so zákonnou povinnosťou obsiahnutou v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom z 25. apríla 2018 sp. zn. 23CoPr/3/2017 zmenil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru tak, že určil, že skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného listom označeným ako „rozviazanie pracovného pomeru“, datovaným dňom 13. októbra 2016, je neplatné a zrušil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie náhrady mzdy a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na základe dovolania žalovaného uznesením z 25. februára 2021 sp. zn. 5Cdo/10/2019 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí riešil právnu otázku, či je agentúra dočasného zamestnávania (slovenská právnická osoba) oprávnená dočasne prideliť zamestnanca k zamestnávateľovi so sídlom v cudzine, ak medzi zamestnancom a agentúrou existuje pracovnoprávny vzťah. Dospel k záveru, že v danom prípade agentúra dočasného zamestnávania bola v relevantnom čase oprávnená dočasne prideliť zamestnanca k zamestnávateľovi so sídlom v cudzine, ak medzi zamestnancom a agentúrou existoval pracovnoprávny vzťah.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) po vrátení mu veci najvyšším súdom na ďalšie konanie rozsudkom z 26. augusta 2021 sp. zn. 9CoPr/2/2021 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho aj dovolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

4.1. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie z dokazovania riadne zistil skutkový stav rozhodujúci pre posúdenie veci a právne závery, ku ktorým dospel, vychádzajú zo skutkových zistení. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP). K odvolacím dôvodom žalobcu len na zdôraznenie správnosti dodal, že v písomnosti žalovaného datovanej dňom 13. októbra 2016, označenej ako rozviazanie pracovného pomeru, adresovanej žalobcovi, žalovaný žalobcovi oznamuje, že s ním končí pracovný pomer k 13. októbru 2016 pre hrubé porušenie pracovnej disciplíny z dôvodu neospravedlnených absencií v dňoch 11. - 13. októbra 2016. Z tejto písomnosti je zrejmé skutkové vymedzenie dôvodu skončenia pracovného pomeru ako „hrubé porušenie pracovnej disciplíny neospravedlniteľnými absenciami v dňoch 11. - 13. októbra 2016“, vyhotovená je 13. októbra 2016, t. j. v lehote stanovenej v § 68 ods. 2 Zákonníka práce, a to, že nejde o výpoveď z pracovného pomeru, ale o rozhodnutie o okamžitom skončení pracovného pomeru vyplýva z dátumu, ku ktorému mienil žalovaný pracovný pomer skončiť. Ak mal žalobca za to, že nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie dospel k tomu, že ide o okamžité skončenie pracovného pomeru, nie o výpoveď, § 70 Zákonníka práce je nutné vykladať v spojení s § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Naviac pri výklade vôle môžu istú úlohu zohrávať aj okolnosti, ktoré existovali a boli zamestnancovi objektívne známe v čase, keď mu bol úkon o skončení pracovného pomeru doručený. V prejednávanom spore nebolo možné dospieť k inému výkladu právneho úkonu žalovaného z 13. októbra 2016, než k takému, že zamestnávateľ nepovažoval túto písomnosť za výpoveď, ale za okamžité skončenie pracovného pomeru. Svedčí o tom jednak slovné vyjadrenie charakterizujúce neospravedlnené absencie v dňoch 11. - 13. októbra 2016 ako hrubé porušenie pracovnej disciplíny, pričom charakteristiku porušenia slovom „hrubé“ možno považovať minimálne za synonymum zákonného pojmu „závažné“ a nasvedčuje tomu aj dátum, ku ktorému mal pracovný pomer skončiť - 13. október 2016. Na tomto mieste odvolací súd poukázal na judikát R 14/1972, v zmysle ktorého účinky prejavu vôle okamžite skončiť pracovný pomer nastávajú zo zákona tým dňom, keď sa písomný prejav o okamžitom skončení pracovného pomeru doručil druhému účastníkovi, akýkoľvek iný časový údaj uvedený v tomto prejave nemôže zákonné

účinky meniť a je irelevantný. Taktiež zdôraznil, že samotný žalobca mal napadnutý úkon žalovaného za okamžité skončenie pracovného pomeru, o čom svedčí vyjadrenie jeho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 27. februára 2017. Právny zástupca žalobcu uviedol, že „došlo k porušeniu predpisov o okamžitom skončení pracovného pomeru a nebol riadne vymedzený dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru“; následné tvrdenia o tom, že mohlo ísť len o výpoveď, sú tak zjavne účelové.

4.2. Odvolací súd uzavrel, že v súdnej veci bol žalobca zamestnancom pracujúcim pre žalovaného na základe pracovnej zmluvy z 22. septembra 2016 od 27. septembra 2016. Ak od nástupu do práce do 13. októbra 2016 neuplynul ešte ani mesiac a v tomto období žalobca neospravedlnene nenastúpil do práce počas 3 dní, na pracovisko v cudzine, mal odvolací súd za to, že takýto prístup žalobcu k ne/plneniu pracovných povinností je dôvodom pre to, aby s ním mohol žalovaný ako zamestnávateľ ukončiť pracovný pomer okamžite. Neuvedenie zákonného ustanovenia na platnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru nemá žiadny vplyv, rovnako uvedenie dňa, v ktorom prípadne tento úkon zamestnávateľa nemohol byť zamestnancovi doručený. Podstatné je, že doručený bol, čo žalobca nepoprel. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

4.3. O trovách odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, § 453 ods. 3 a § 255 ods. 1 CSP s poukazom na plný úspech žalovaného v odvolacom aj v dovolacom konaní.

5. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) tvrdiac dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

5.1. Dovolateľ v prvom rade tvrdil nesprávne právne posúdenie veci, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP]. V tomto smere poukázal napr. na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/191/2009, 8Sžo/41/2008, 5Cdo/42/2010 a 7MCdo/12/2011. Podstatou dovolania bola námietka, že dokument žalovaného označený ako „Rozviazanie pracovného pomeru“ datovaný dňom 13. októbra 2016 nie je určitý, je nezrozumiteľný, nie je z neho zrejmé, akým spôsobom končí zamestnávateľ pracovný pomer so zamestnancom, absentuje paragrafové znenie, podľa ktorého by bolo možné určiť spôsob skončenia pracovného pomeru, bol odoslaný žalobcovi podaním na poštovú prepravu až 14. októbra 2016 a skončenie pracovného pomeru bolo datované spätne ku dňu 13. októbra 2016. Ani z doslovného výkladu nie je zrejmé, či ide o ukončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce alebo okamžitým skončením podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Dovolateľ zotrval na tvrdení, že z predložených listinných dôkazov možno vyvodíť, že žalovaný s ním skončil pracovný pomer výpoveďou.

5.2. Váda zmätočnosti konania v zmysle § 420 písm. f) CSP spočívala podľa názoru dovolateľa v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Nie je z neho zrejmé, prečo odvolací súd právne vyhodnotil právny úkon žalovaného - dokument „Rozviazanie pracovného pomeru“ ako okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce a nie ako výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce a prečo vyhodnotil správanie sa žalovaného pri skončení pracovného pomeru tak, že žalovaného prejav vôle smeroval ku skončeniu pracovného pomeru okamžitým skončením podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce aj napriek existencii listiny žalovaného - „doklad - potvrdenie pošty“, na ktorej je žalovaným deklarované, že žalobcovi poštou zasiela listovú zásielku označenú ako „Výpoveď“ a existencii listiny žalovaného - „Odpoveď k výzve zo dňa 11.11.2016“, v ktorej žalovaný viackrát uvádza pojem výpoveď a nie okamžité skončenie.

5.3. Na základe uvedeného dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie alebo zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobe vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5.4. Dovolateľ v zákonnej lehote doplnil dovolanie o formuláciu dovolacej otázky nasledovne: „Či právny úkon žalovaného ako zamestnávateľa - „Rozviazanie pracovného pomeru“ datovaný dňom 13. októbra 2016 - určite a zrozumiteľne určuje spôsob skončenia pracovného pomeru so žalobcom ako zamestnancom?“.

6. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

8. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

10.1. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani v opravnom konaní súd nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

11. Dovolací súd po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnení rozsudkov okresného aj odvolacieho súdu dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu napadnutý dovolaním spĺňa v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie (s ktorým tvorí kompletizujúcu jednotu) kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný,

neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný).

11.1. V súdnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, keď mal za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav rozhodujúci pre posúdenie veci, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade so zákonom. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, aké dôkazy súd vykonal, ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, a to s uvedením príslušných zákonných ustanovení. Odvolací súd najmä v bodoch 12., 13., 14. a 17. rozsudku zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby, t. j. vysvetlil, z akých dôvodov považoval skončenie pracovného pomeru žalovaným so žalobcom za okamžité skončenie pracovného pomeru a prečo boli splnené všetky zákonné predpoklady na platné okamžité skončenie pracovného pomeru. Odvolací súd sa stručným, ale dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými odvolacími námietkami žalobcu. Námietka dovolateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu tak nie je dôvodná a konanie pred odvolacím súdom nebolo zaťažené vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP.

12. Dovolací súd následne pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

14. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

15. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú, v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku.

15.1. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť, či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán.

15.2. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018). Inými slovami, právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri právnom posúdení veci rieši právne otázky, nie skutkové, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo

riešení právnych otázok.

16. V posudzovanom spore dovolateľ položil otázku „Či právny úkon žalovaného ako zamestnávateľa - „Rozviazanie pracovného pomeru“ datovaný dňom 13. októbra 2016 - určite a zrozumiteľne určuje spôsob skončenia pracovného pomeru so žalobcom ako zamestnancom?“ Podľa názoru dovolacieho súdu je táto otázka otázkou skutkovou, nie otázkou právnou, pretože smeruje k spochybneniu skutkových zistení súdov. Z vykonaného dokazovania mali sudy nižších inštancií preukázané, že žalovaný platne skončil so žalobcom pracovný pomer, pričom išlo o okamžité skončenie pracovného pomeru. Tento záver vyvodili predovšetkým z písomnosti žalovaného z 13. októbra 2016 označenej ako „Rozviazanie pracovného pomeru“ adresovanej žalobcovi, v ktorej žalovaný oznamuje žalobcovi, že s ním končí pracovný pomer k 13. októbru 2016 pre hrubé porušenie pracovnej disciplíny z dôvodu neospravedlnených absencií v dňoch 11. - 13. októbra 2016. Z tejto písomnosti bolo zrejmé skutkové vymedzenie dôvodu skončenia pracovného pomeru, a to „hrubé porušenie pracovnej disciplíny z dôvodu neospravedlnených absencií v dňoch 11. - 13. októbra 2016“, je vyhotovená 13. októbra 2016, t. j. v lehote stanovenej v § 68 ods. 2 Zákonníka práce, a to, že ide o rozhodnutie zamestnávateľa o okamžitom skončení pracovného pomeru so zamestnancom vyplýva z uvedenia dátumu, ku ktorému chcel žalovaný pracovný pomer so žalobcom skončiť. Inak povedané, zo skutkových okolností sporu, resp. skutkového deja mali sudy preukázanú vôľu žalovaného v prvom rade skončiť pracovný pomer so žalobcom a v druhom rade skončiť tento pracovný pomer okamžite, a nie výpoveďou. Následne sudy na zistený skutkový stav aplikovali príslušné ustanovenia Zákonníka práce (§ 47 ods. 1, § 68 ods. 1 písm. b), ods. 2, § 70 a § 81).

16.1. Pokiaľ teda dovolateľ (v rozpore so súdom prvej inštancie zisteným skutkovým stavom) tvrdil, že právny úkon žalovaného z 13. októbra 2016 označený ako „Rozviazanie pracovného pomeru“ je neurčitý a nezrozumiteľný, je to len jeho polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorá nepredstavuje vymedzenie podstatnej právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. Navyše treba podotknúť, že úlohou dovolacieho súdu v rámci dovolacieho konania nie je riešenie skutkových otázok, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolací súd preto konštatuje, že dovolateľ nevymedzil právnú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nakoľko ním nastolená otázka bola otázkou skutkovou. Takáto otázka nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

17. S poukazom na uvedené dôvody dovolací súd uzatvára, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je prípustné, nakoľko dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, čo by bolo dôvodom na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP. Vzhľadom na nedôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP ale dovolací súd dovolanie zamietol ako celok podľa § 448 CSP.

18. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP) dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože z obsahu súdneho spisu nevyplýva, že mu v dovolacom konaní trovy konania vznikli.

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.